

кацналъ въ срѣдъ улицата. Хванали го — той почти билъ прѣмалаялъ — и го донесли при месаритѣ да го нахранятъ. Месаритѣ отъ любопитство се съгласили да го хранятъ.

Така си свикналъ той — опитомилъ се.
— Ами нѣма ли да умре отъ студъ? — подпиталъ Боянъ.

— Нищо не му става, щомъ има съ що да се храни — отговорилъ бащата. — Не ли знаешъ, че птицитѣ прѣлечатъ за храната. Ако може тукъ зимно врѣме да имъ се дава храна, ще се свикнатъ на студено, както сж се свикнали и другитѣ непрѣлетни птици.

Боянъ прѣзъ всичкото зимно врѣме съ интересъ слѣдѣше живота на щърка. Ала щомъ се пукна пролѣтътъ и се раззелениха дърветата, запѣха птичкитѣ и пристигнаха отъ далечни страни прѣлетни птици, и нашиятъ зименъ гостенинъ заподхвърка по близкитѣ комини, до дѣто най-послѣ отлетя

при другитѣ щъркели, другарка да дири, малки си рожби да развѣди. Виждаха го нѣкога надъ месарницитѣ да се върти, но и това се разреци. На есенъ се не върна вече: отлетялъ съ другаритѣ си въ топлитѣ страни.

Чичо Българанчо.